

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap. XI. Quomodo rectè concipi debeat Filii Dei Incarnatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

Euchari-
dij Par-
vulorū.
Lib. 2.

CAPVT XI.

Quomodo rectè concipi debeat Filius
Dei Incarnatio.

1. Verbum Dei propter nos incarnatum ?
2. Christum simul Deum verum est, & verus homo: duas naturas integras & inconfusas in unica persona retinens.
3. Vnde Maria non solum Χριστόν & Mater Christi, sed & Mater Dei, Θεοτόκον & dici debet.
4. Filius Dei nec peccabilitatem assumpsit, nec ignorantiam,
5. Nec personam humanam, sed naturam: Christi tamen nomen utrumque dicit unà cum Deitate, sicut utriusque natura proprietatibus.
6. Ideo gemina in eo voluntas, & gemina operationes, non tamen dissidentes:
7. Hinc idiomatum sive proprietatum communicatio, sine identificatione aut confusione.
8. Divinitas post Incarnationem nunquam fuit separata ab anima & corpore Christi.
9. Corpus Christi post resurrectionem immortale & impassibile.

1. **V**ERE Filius Dei bona voluntate Patris, cooperatione Spiritus sancti, factus est filius hominis, factus est frater noster: ut per mortem suam nos redimeret, Patri obediens. Ipse (non autem Pater, neque Spiritus sanctus) incarnatus est. Descendit de caelis, de regalibus sedibus, de mellifluo sinu Patris, in hanc vallem miseriae, propter nimiam charitatem, quâ dilexit nos: id est, factus est visibilis per carnem apud nos, qui semper invisibilis per Divinitatem manet apud Patrem. Ibi mansit, unde descendit; & ubi erat, illuc venit. Similiter, per actum redemptionis nostrae opere, ascendit ad Patrem, non descendens à nobis: hoc est, hominem

Quomodo
& quan-
do facta
Dei Filius
incarna-
tio.
Philip.
2.

Ephes. 2.

Deo unitum caelis invexit, & Divinitate apud nos permanfit: quamquam in venerabili Eucharistiae Sacramento etiam corporaliter usque ad consummationem saeculi nobiscum est. Ejus sacratissimam incarnationem tota Trinitas operata est. Quam incarnationem cum Angelus beatissimae Virgini Mariae annuntiasset, & illi assensum praerberet, dicens, *Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum*; mox superveniente Spiritu sancto, ipse Filius Dei, Deus de Deo, lumen de lumine, principium de principio, Verbum Patris, in castissimo Virginis utero corpus animatum sibi construxit, simulque suae Divinitati hypostaticè univir.

Deus homo factus est. Unigenitus Dei, Deus & homo est: Deus quidem ex substantia Patris in temporaliter genitus, homo autem ex substantia Matris temporaliter plasmatus. Caro enim ejus ex purissimis Mariae Virginis sanguinibus opere Spiritus sancti fabricata fuit. Ipse secundum Divinitatem aequalis est Patri & Spiritui sancto: secundum humanitatem minor est Patre & Spiritu sancto. Natura divina & natura humana in una hypostasi conjunctae sunt: ita ut ille Deus homo, sive homo Deus, non sint duae personae, sed sit una hypostasis, unus Christus: sicut anima rationalis & caro una est persona, unus homo. In illo aliud Deus, aliud homo, sed non alius Deus, alius homo.

Matth.
24.

1.
Causa
vera
Dei
vera
mo.

homo. Sicut in super sancta Trinitate est personarum pluralitas & naturæ unitas: ita contrà, in Christo est personæ unitas, & naturarum pluralitas.

Christus verus perfectusque

3. *Vere natus est ex Virgine perpetua: quæ idcirco Deipara, non solum Christipara est.*

Deus & verus ac perfectus homo, natus est in sexu virili ex Maria Virgine: unde & eadem Virgo rectè dicitur *Theozocos*, id est, Deipara: verè enim Deum peperit. Ille, sicut incomprehensibiliter absque virili semine de Spiritu sancto conceptus fuit, ita etiam ineffabiliter de thalamo pudicissimi uteri prodijt: utrobique lex naturæ nostræ separata est. In ejus conceptione & nativitate intacta clausaque permanit porta virginea: non est violata, sed sacrata Matris Virginitas. * Nam & radius solis per vitrum ingreditur sacrarium, rursumque per vitrum è sacrario egreditur, ac se recipit, absque vitri contractione vel lesione. Mater Virgo concepit, Virgo peperit, & post partum Virgo permanit. Porro quando ipse Filius Dei in utero ejusdem Virginis Mariæ incarnatus est, non est depressa Divinitas, verùm humanitas est exaltata: ille non desijt esse quod erat, sed assumpsit quod non erat.

4. *Assumpsit Verbum totam naturam humanam, non peccabilitatem aut ignorantiam.*

Assumpsit totum hominem, nempè corpus humanum, & animam rationalem; non assumpsit peccabilitatem (ut ita loquamur) neque assumpsit in illa Deitatis & humanitatis admiranda unione, ignorantiam. Accepit

quidem naturam, quæ per se considerata ignorans est: sed quia Divinitati in eo conjuncta est, ignorans in eo non fuit. Christus enim ab ipso conceptionis suæ momento omnia scivit.

Enchiridij Patrum Lib. 2.

Quodd autem legimus in Evangelio, eum puerum profecisse sapientiâ & gratiâ; intelligimus sapientiam in illo non suscepisse augmentum, sed manifestationem: quemadmodum solis claritas, quæ semper æquè magna est, paulatim sese per orbem diffundit, primò quidem parcius, postea verò plenius. Et licet ipse idem Filius Dei in Evangelio die judicij dicat, *De die illo vel hora nemo scit, neque Angeli in celo, neque Filius, nisi Pater*: non debemus arbitrari Christum ignorare diem illum, cum constitutus sit omnium iudex: sed convenienter verba illa intelligimus, haurit beatus Hilarius & intelligit. Ait enim: *Filius & Spiritus sanctus, quia non sunt à se, de die illo nesciunt à se: Pater verò qui à se est, scit à se. Vel fortè Filius Dei*

Luc. 1.

Elegantissimè do à sole.

Mar. 13.

AQ. 10.

^a Quia bonitas contemplationis fundanda est in veritate fidei; idcirco contemplationis studiosus bene faciet, si fundamenta dogmatum Blosianorum de Incarnatione Domini quærat apud Scholasticos Doctores in 3. partem D. Thomæ, ante & post questionem 17. in qua de peccabilitate & ignorantia, & aliis defectibus, an in anima Christi esse potuerint, disputatur.

^b In libris de Trinitate contra Arrianos, ex illis Christi verbis afferentes, Filium esse minorem Patre. Sic etiam explicant S. Athanasius Serm. 4. contra Arrianos, Augustinus lib. de Trinitate cap. 12. Basilius lib. 4. contra Eunomium, & alii veteres Patres.

Christi

FIO

Enchiridij
Parvulorū.
Lib. 2.

Lucæ 8.
Ioan. 1.

Gen. 18.

5.
Verbum
non assum-
psit perso-
nam ho-
minis, sed
naturā:
& quid
importat
nomen
Christus.

Christus, cui nihil incognitum loquitur ibi de se tanquam de homine ignorante. Nam & quando de muliere (quæ sanguinis fluxu laborabat) ipsum tangente, dixit, *quis est qui me tetigit?* & de Lazaro ait, *Vbi posuistis eum?* non erat nescius quænam mulier fimbriam vestimenti ejus tetigisset, neque ignorabat ubi Lazarus positus esset: sed ad instar hominis ignorantis se habebat. Hujusmodi voces ignorantiae humanæ non solum in novo Testamento Deus factus homo, verum etiam in veteri Testamento Deus non homo usurpat. Dicit enim in Genesi: *Descendam, & videbo, utrum clamorem, qui venit ad me, opere compleverint: an non est ita, ut sciam.* In plerisque alijs sacrae Scripturae locis, Deus summæ majestatis juxta modum humanæ humilitatis loquitur.

Etiā Christus in sua incarnatione non assumpsit hominis personam: nam anima & caro ipsius Christi non habuerunt aliquam hypostasim, præter illam quæ est Verbi seu Filij Dei hypostasis. Hoc vocabulum CHRISTUS, atque hoc mellissimum nomen JESUS, in ipso Filio Dei non solum naturam divinam, neque solum naturam humanam designat, sed utramque. Et non una natura ex illis duabus naturis in Christo composita est; sed illæ duæ diversæ naturæ in una hypostasi conjunctæ sunt, quarum quælibet cum suis proprietatibus man-

fit salva atque integra, absque aliâ qua confusione, commixtione, aut transmutatione.

Unde in illo erat gemina voluntas, scilicet divina & humana: erant geminae actiones, nimirum divinæ & humanæ. Et quamvis in eo essent duæ voluntates, geminam naturam consequentes, non tamen inter se dissidebant ipsæ duæ voluntates; sed voluntas animæ Christi per omnia conformis erat voluntati divinæ. † Gemina erat voluntas: sed geminae voluntatis una erat sententia, sicut geminae naturæ una erat hypostasis. Quod autem in oratione positus ipse Christus (cùm calicem passionis à se transferri petiisset) dixit Patri, *Verumtamen non sicut ego volo, sed sicut tu;* id dixit non secundum superioris rationis voluntatem, sed secundum humanum affectum, naturalemque appetitum, quo quilibet mortem, & ea quæ naturæ molesta sunt, refugit. Hoc ita dicens, docuit nos quomodo dicere debeamus, quando in nobis infirmitas humana aliquid aliter vult, quàm Deus vult.

Igitur in Christo (quod modò dicebamus) & natura divina mansit cum suis proprietatibus integra, & natura humana cum suis proprietatibus itidem salva permanit: neque divina in hu-

† Notanda doctrina contra hæreticos Monotelitas, seu unice voluntatis in Deo incarnato assertores: quos hic solidissime confutatos vide, juxta Theologiam D. Thomæ 3. p. q. 18. art. 1. 2. 3.

manam

INSTRVCTIO VITÆ ASCETICÆ. 971

Humanam, neque humana in divina mutata est. Ceterum divina natura permeabat humanam, & humana natura immanebat divinæ, atque à divina permeante sibi que unita deificabatur: veluti ferrum (ut interim in nullo exemplo in re tanta utamur) ab igne se ingrediente & sibi unito redditur ignitum: non natura ferri in naturam ignis, neque natura ignis in naturam ferri convertitur. Proinde quando dicimus, *Verbum caro factum est*, Deus homo factus est, non intelligimus aliquam mutationem esse factam in incommutabili natura Dei, sed intelligimus, Deum, sive Verbum Dei, verè, non phantasticè, hominis carnem animatam assumpsisse: quemadmodum si dicamus, Rex effectus est trabeatus, non Regis substantiam mutatam esse, verum Regem trabeam induisse significamus. In his itidem verbis, Dominus gloriæ crucifixus est, Deus passus & mortuus est, ac similibus, non indicamus mutationem aliquam factam esse in natura divina, sed in natura humana Divinitati unita. Rectè dicimus, Deus passus est, quia Dei & hominis una persona est: non autem rectè diceremus, Natura divina passa est. Ob ineffabilem illam unionem, quâ Deus homini in unitate personæ conjunctus est, sæpè ea quæ in Christo sunt propria hominis, attribuuntur Deo: veluti quando dicimus illa quæ modo commemoravimus,

Dominus gloriæ crucifixus est, Deus passus ac mortuus est, Deus in terra visus est: rursus quæ sunt propria Dei, attribuuntur homini, ut in illo loco Evangelij, *Nemo ascendit in celum, nisi qui descendit de celo, filius hominis qui est in celo*. In hunc modum quemlibet hominem aliquando dicimus immortalem, aliquando mortalem: immortalem quidem secundum animam, mortalem verò secundum corpus. Id sanè dicimus, & dicere possumus, propter illam unionem, quâ anima & caro intimè sibi in unitate personæ copulantur. Igitur Christus secundum naturam humanam esurivit, sitivit, comedit, bibit, dormivit, fatigatus est, flagellatus est, mortuus est: nam natura divina inalterabilis impassibilisq; permanet. Quemadmodum enim, dum arbor à sole illustrata conscinditur, non scinditur ipse sol: ita quando in Christo natura humana patiebatur, natura divina passioni obnoxia non fuit.

Quamvis autem Christus verè mortuus sit ut homo, & anima ejus verè à corpore separata fuerit (nam mox ad inferos descendit ut inde suos eriperet) Divinitas tamen neque ab anima neque à corpore ipsius fuit sejuncta. Nunquam enim factum est, neque fiet unquam divortium illius stupendæ & gratiosæ unionis, quâ ipsū Verbum Patris suæ sacratissimæ animæ, suoque incontaminato corpori

R r r

corpori

Enchiridij Parvalorū. Lib. 2.

Ioan. 8. Quomodo filius hominis descendit de celo.

Simile in arbore.

8. In vidua mortis, non est separata Divinitas ab anima & corpore Christi.

Quomodo Deus vel Verbum factum est homo, ut ferrum in igne. Ioan. 1.

Quomodo Deus passus & mortuus.

Enchiri-
dij Pax-
yulosi.
Liber 2.

corpori in utero beatæ Virginis Mariæ hypostaticè unicum fuit. Ergo & in sepulchro Christus, & in inferno Christus erat: quia utrobique Divinitas humanitati erat unita; in sepulchro quidem carni sine anima, in inferno autem animæ sine carne. Neque tunc una hypostasis in duas hypostases fuit dissecta: sed Verbi hypostasis semper mansit animæ & corporis hypostasis. Nam (sicut diximus) ipsa anima & ipsa caro Christi non habuerunt aliquam hypostasim, præter illam quæ est Verbi seu Filij Dei hypostasis.

Christus à mortuis resurgens, jam carnem habuit immortalem, mors illi ultra non dominabitur: & nostra caro post resurrectionem immortalis erit. Fiet in membris, quod factum est in capite. Christus caput est omnium electorum suorum, & electi membra Christi sunt. Christus caput Ecclesiæ est, & Ecclesia mysticum Christi corpus est. Totus Christus, caput & corpus. Hinc ait in Evangelio: *Nemo ascendit in cælum, nisi qui descendit de cælo. Solus omnino, qui descendit, ascendit: quia solus, sed totus Christus*

†. Tritum est enim de unione hypostatica Theologicum axioma: *Quod semel assumptum, nunquam dimissum, & in eo fundatur dogma Catholicum de concomitantia Deitatis in carne & sanguine Eucharistico, iuxta Synodum Tridentinam sess. 13. cap. 3. & can. 1.* Unde rogo Lectorem, ut notare & admirari velit, sicut par est, soliditatem, claritatem, subtilitatem doctrinæ Theologicæ toto hoc Enchiridii libro traditæ, in qua non est dubitandum, R. D. Blossium tam malignis Ecclesiæ temporibus peculiariter à Deo illuminatum fuisse.

Post resurrectionem Christum totum immortalem est. Rom. 6. 2do. etiam sicut caput nostrum Christum, immortales erimus. Ioan. 3.

(caput scilicet cum vivis membris) in cælum ascendit. Hinc etiam in Psalmo ita loquitur: *Longè à salute mea, verba delictorum meorum.* Quod nostrum est, sibi attribuit; nostra delicta, sua dicens, ut capitis & corporis conjunctionem unitatemque ostendat. Ipse nos secum levavit in cælum. Ibi jam spe sumus, ubi caput nostrum & caro nostra est. Veniet ad iudicium Christus Dominus: veniet in forma servi iudicaturus, quam pro nobis assumpsit, & in qua venit iudicandus. Hæc de incarnatione Dominica pietatis charitatisque plenissima, à nobis dicta hoc loco sufficiant.

CAPVT XII.

Quanam à simplicioribus cognosci debeant de anima rationali & Angelis.

§. I.

Creatio animarum & Angelorum.

1. Facilius ex anima cognitione, quam aliarum rerum, pervenitur ad agnitionem & amorem Dei.
2. Unica anima præstantior est universo mundo corporeo.
3. Per eam habet homo omnium creaturarum perfectiones.
4. Quatuor gradus rerum creaturarum.
5. Angeli & homo creati ad Dei imaginem, quæ licet potuerit in eis obscurari, non tamen pernitens deperdi.
6. Creati ad participationem beatitudinis divinæ, quàm multi ex eis liberi arbitrij culpa amiserunt.
7. Excellentia liberi arbitrij: & illud ad usum nobis manere, tam ad bonum quàm ad malum.

CVM Angelus & homo duntaxat possint ipsam Divinitatem